

ENTER

ENTER

ทดลองอ่าน

ปิด ประตู ตาย

ENTER
Behind

ทดลองอ่าน Closed

Doors

ENTER

ทดลองอ่าน

B.A. Paris เขียน

มานิตา สุวรรณวงศ์พร แปะ

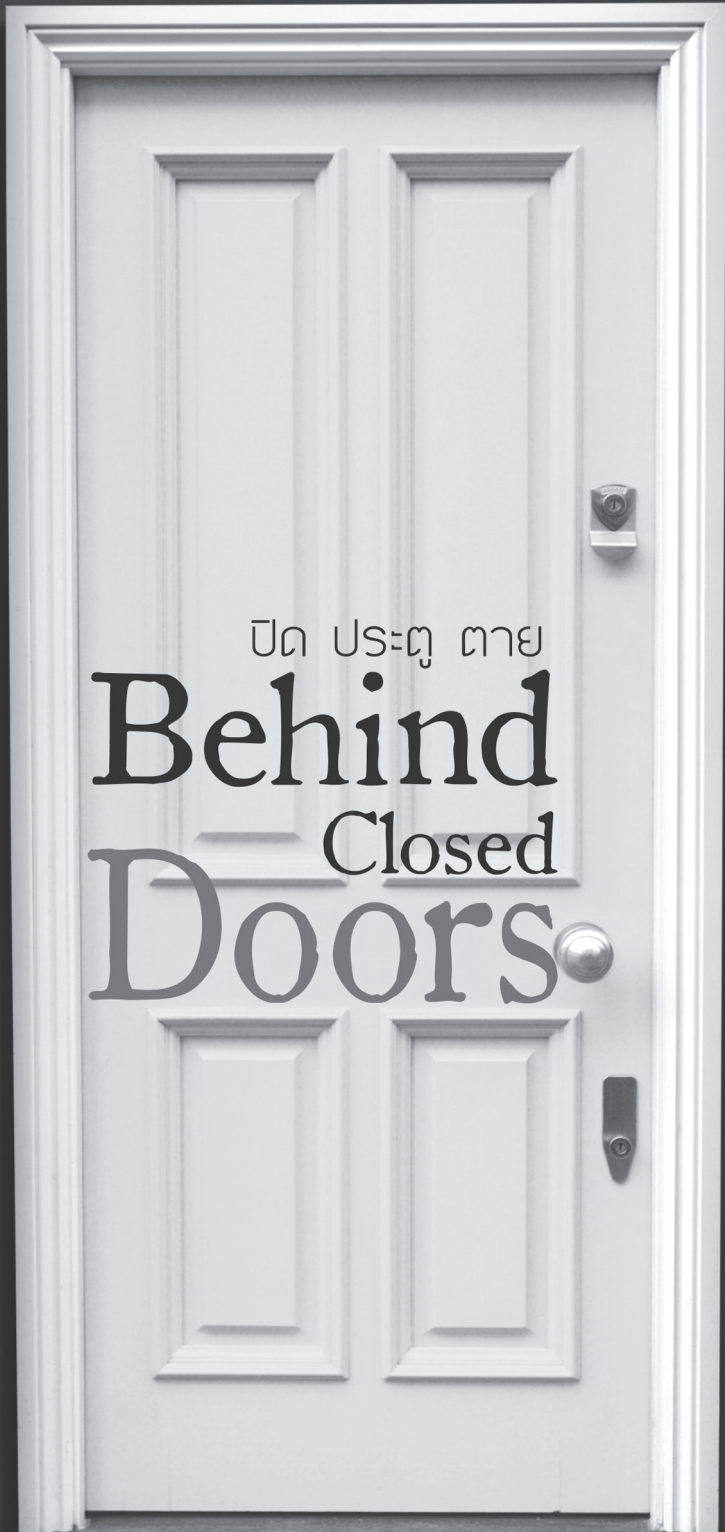
ENTER!
ทดลองอ่าน

ENTER!
ทดลองอ่าน

ENTER!
ทดลองอ่าน

ປັດ ປຣະຕູ ຕາຍ

Behind
Closed
Doors.

ปิด ประตู ตาย

B.A. Paris เขียน มาตีตา สุวรรณวงศ์แปล

BEHIND CLOSED DOORS

Copyright © B.A. Paris 2016

All rights reserved.

Copyright arranged with: Darley Anderson Literary, TV & Film Agency
Estelle House, 11 Eustace Road, London, SW6 1JB, United Kingdom
Through Tuttle-Mori Agency Co., Ltd.

Thai edition @ 2019 Jamsai Publishing Co.,Ltd.

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-2382-2

ภาพประกอบ Claudio Divizia / Shutterstock.com
Ignacio Salaverria / Shutterstock.com

จัดพิมพ์โดย

ENTER

สำนักพิมพ์เอ็นเทอร์บุ๊กส์
285/33 ถนนจรัญสนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี
เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700
โทรศัพท์ 0-2840-4800 โทรสาร 0-2840-4801
อีเมล editor@enter-books.com
เว็บไซต์ www.enter-books.com

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

บริษัท อมรินทร์ บুক เซ็นเตอร์ จำกัด
108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกวย-จงถนนอม
ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกวย จ.นนทบุรี 11130
โทรศัพท์ 0-2423-9999 โทรสาร 0-2449-9561-3
เว็บไซต์ www.naiin.com

ราคา 259 บาท

Printed on Green Read Paper
www.facebook.com/greenreadpaper

ปัจจุบัน

ฉันสะดุ้งโหยงเมื่อขวดแชมเปญกระแทกเคาน์เตอร์หินอ่อนของครัวและเหลือบตามองแจ๊คหวังในใจว่าเขาจะไม่ทันสังเกตว่าฉันกระวนกระวายมากแค่ไหน แต่เขาก็จับได้ว่าฉันแอบมองอยู่จึงส่งยิ้มให้

"ไม่เป็นไร" แจ๊คเอ่ยอย่างอ่อนโยน

เขาเข้ามาจับมือฉัน และลงไปพบแขกที่รอพวกเราอยู่ ขณะผ่านห้องโถง ฉันเห็นต้นลิลลี่ที่ไดแอนกับอดัมให้อยู่ในสวนของเรา ช่างเป็นสีชมพูที่งดงามจนฉันหวังว่าแจ๊คจะปลุกมันไว้ตรงที่ที่จะเห็นมันได้จากหน้าต่างห้องนอน แต่เพียงคิดถึงเรื่องสวน น้ำตาก็เอ่อท้นออกมาจากส่วนลึกในใจ ฉันกลั้นมันไว้ทันที เพราะเดิมนั้นกับคืนนี้ไว้มาก ฉันต้องตั้งสติอยู่กับที่นี่ และตอนนี้

เปลวไฟวูบไหวเป็นจังหวะอยู่ในเตาผิงโบราณของห้องนั่งเล่น ตอนนี้เข้าสู่กลางเดือนมีนาคมแล้วแต่อากาศยังคงหนาวอยู่ และแจ๊คก็ต้องการให้บรรดาแขกรู้สึกสบายที่สุดเท่าที่จะทำได้

"บ้านของคุณนี้ยอดเยี่ยมนะครับแจ๊ค" รูฟัสชื่นชม "ว่าจ้างไหม

เอสเธอร์"

ฉันไม่รู้จักรู้ทั้งรูปทั้งเสียงเอสเธอร์ พวกเขาเพิ่งย้ายมาใหม่และเราเพิ่งได้พบกันเป็นครั้งแรกในคืนนี้ นั่นทำให้ฉันกังวลมากขึ้น ทว่าฉันจะทำให้แจ๊คผิดหวังไม่ได้ จึงต้องประดัดยิ้มบนใบหน้าพร้อมภวานาให้พวกเขาชอบฉัน เอสเธอร์ไม่ยิ้มตอบ เดว่าเธอคงแอบประเมินฉันอยู่ในใจ ฉันไม่ตำหนิเธอหรอก ตั้งแต่เรากลายเป็นเพื่อนกลุ่มเดียวกันเมื่อเดือนก่อน ฉันมั่นใจว่าเธอคงได้ยินเรื่องเกรซ แองเจิลภรรยาของทนายผู้แสนเฉียบคมอย่างแจ๊ค แองเจิลข้าแล้วข้าเล่าแน่ๆ เกรซที่เป็นตัวอย่างอันสมบูรณ์แบบของหญิงสาวผู้เพียบพร้อม มีบ้านหลังใหญ่ สามียอดเยี่ยม และชีวิตแสนวิเศษ ถ้าฉันเป็นเอสเธอร์ก็คงรู้สึกชอบกอลอยู่เหมือนกัน

ฉันเหลือบไปเห็นกล่องช็อกโกแลตราคาแพงที่เอสเธอร์เพิ่งหยิบออกมาจากกระเป๋า ความตื่นเต้นวาบขึ้นมา ฉันไม่อยากให้เธอส่งมันให้แจ๊ค จึงค่อยๆ เขยิบเข้าไปใกล้ และเธอก็ยื่นมันให้ฉันตามสัญชาตญาณ

"ขอบคุณค่ะ คุณน่ารักมากเลย" ฉันเอ่ยอย่างซึ่งใจและวางมันลงบนโต๊ะกาแฟ เพื่อจะได้เปิดกินตอนที่พวกเราดื่มกาแฟกันหลังจากนี้

ฉันรู้สึกแปลกใจในตัวเอสเธอร์ เธอตรงข้ามกับไดแอนอย่างเห็นได้ชัด เอสเธอร์มีผมสีทอง สูง ผอม และดูสงบเสงี่ยม นอกจากนี้ฉันยังอดที่จะรู้สึกนับถือไม่ได้ เพราะเธอเป็นผู้หญิงคนแรกที่ก้าวเข้ามาในบ้าน แต่ไม่พูดพร่ำพรรณนาถึงความสวยงามของมัน แจ๊คเป็นคนเลือกบ้านหลังนี้ด้วยตนเอง โดยบอกว่ามันจะเป็นของขวัญแต่งงานสำหรับฉัน ฉันจึงได้เห็นบ้านหลังนี้เป็นครั้งแรกหลังกลับจากฮันนีมูน แม้เขาจะบอกว่ามันลงตัวสำหรับเรา แต่ตอนนั้นฉันก็ไม่ได้เข้าใจอะไรนักหรอก กระทั่งได้เห็นมันด้วยตาตัวเอง บ้านหลังนี้ปลูกอยู่บนลานกว้างที่อยู่ลึกสุดของหมู่บ้าน ด้วยเหตุนี้แจ๊คจึงได้ความเป็นส่วนตัวตามที่เขา

ปรารถนา อีกทั้งยังได้ครอบครองสิทธิ์การเป็นเจ้าของบ้านที่สวยงามที่สุดในสปริงฮิลล์ รวมถึงปลอดภัยที่สุดด้วย เพราะบ้านหลังนี้มีระบบเตือนภัยสลับซับซ้อน มีประตูเหล็กม้วนติดที่หน้าต่างชั้นหนึ่ง ต้องดูแปลกตามากแน่ๆ ที่หน้าต่างเหล่านี้มักปิดอยู่เสมอในช่วงกลางวัน แต่ก็อย่างนั้นก็แอบอกกับบรรดาคนที่มาถาถามนั่นแหละ ด้วยอาชีพที่เข้าทำ ความปลอดภัยต้องมาเป็นอันดับแรกๆ

เรามีภาพวาดจำนวนมากประดับในห้องนั่งเล่น ทว่าคนที่เยี่ยมเยียนมักจะหันไปสนใจผืนผ้าใบสีแดงขนาดใหญ่ซึ่งแขวนอยู่เหนือเตาผิงเสียมากกว่า ขนาดโตแฉกและอดัมที่เคยเห็นแล้วก็ยังไม่วายเข้าไปดูอีกครั้ง รูปตัวเองก็เข้าไปร่วมด้วย ส่วนเอสเธอร์เลือกที่จะนั่งลงบนโซฟาหนังสีครีม

"ยอดไปเลย" รูปสี่ทวนพลางจ้องอย่างหลงใหลไปยังจุดเล็กๆ หลายร้อยจุดซึ่งกินพื้นที่ส่วนใหญ่ของภาพ

"ภาพนี้ชื่อหิ้งห้อยครับ" แจ็คบอกพลางบิดหัวงโหละคล้ายลวดรอบจุกคอรั๊กขวดแชมเปญ

"ผมไม่เคยเห็นอะไรแบบนี้เลย"

"เกรซวาดนะ" โดแอนบอกเขา "ไม่น่าเชื่อใช่ไหมล่ะคะ"

"คุณน่าจะได้เห็นภาพอื่นๆ ของเธอนะครับ" แจ็คค่อยๆ เปิดจุกคอรั๊กทำให้เกิดเสียงเบาๆ "สุดท้ายอดมากเลยแหละ"

รูปสวมองไปรอบห้องอย่างสนใจแล้วถามว่า "ภาพพวกนั้นอยู่ในนี้หรือครับ"

"ไม่เชิงครับ เราใช้มันประดับตามห้องต่างๆ ในบ้าน"

"เก็บไว้ให้แจ๊คดูคนเดียวล่ะสิ" อดัมหยอก

"เกรซด้วยต่างหาก ไช้มัย ที่รัก" แจ็คยิ้มให้ฉัน "สำหรับเราสองคน

เท่านั้น"

"ใช่เลยคะ" ฉันตอบรับ แล้วหันหน้าไปทางอื่น

พวกเราเข้าไปนั่งที่โซฟากับเอสเธอร์ ไคแอนร้องออกมาอย่าง
พึงพอใจเมื่อแจ๊ครินแซมเปญใส่แก้วทรงสูง เธอมองมาที่ฉัน

"ตอนนี้รู้สึกดีขึ้นไหม" เธอถามฉันและหันไปอธิบายกับเอสเธอร์
ต่อ "เมื่อวานเกรซไม่สบายเลยมากินม้อเพียงกับฉันไม่ได้นะ"

"แต่ไมเกรนเองคะ" ฉันแย้ง

"โซคร้ายที่เกรซเป็นบ่อย" แจ๊คมองมาทางฉันด้วยท่าที่เห็นอก
เห็นใจ "แต่อย่างน้อยก็ไม่เคยนานนัก ขอขอบคุณสวรรค์"

"สองครั้งแล้วนะที่เธอเบียดฉัน" ไคแอนว่า

"ฉันขอโทษ"

"เอาเถอะ อย่างน้อยคราวนี้เธอก็ไม่ลืม" ไคแอนยังเข้า "ทำไมเรา
ไม่เจอกันศุกร์หน้าเพื่อชดเชยล่ะ เธอจะว่างใช่ไหมเกรซ คงไม่ใช่ขึ้น
ได้ว่ามีนัดหมอฟันในนาที่สุดท้ายหรอกนะ"

"ไม่หรอก แล้วก็หวังว่าไมเกรนจะไม่กำเริบด้วย"

ไคแอนหันไปหาเอสเธอร์ "คุณอยากมาด้วยไหมคะ น่าจะเป็นร้าน
อาหารสักแห่งในตัวเมือง เพราะฉันทำงานอยู่แถวนั้น"

"ขอบคุณคะ น่าสนใจมากเลย" เอสเธอร์ขำเลื่อมมองฉัน คง
เพื่อยืนยันว่าฉันจะไม่ทำอะไรหากเธอจะขอร่วมด้วย ขณะที่ฉันยิ้มตอบ
ความรู้สึกผิดอย่างร้ายกาจก็เข้าเกาะกุม เพราะฉันรู้ว่าตัวเองคงไม่ได้ไป

แจ๊คส่งเสียงเรียกทุกคนให้หันมา เขาชูแก้วแชมเปญกล่าวต้อนรับ
เอสเธอร์กับรูฟัสที่ย้ายมาอยู่หมู่บ้านนี้ ฉันยกแก้วขึ้นตามแล้วจับ
แชมเปญ ฟองเด่นระริกภายในปาก ฉันรู้สึกถึงความสุขที่วาบขึ้นมา จึง
พยายามจะคว่ำมันเอาไว้ แต่มันก็สลายไปอย่างรวดเร็วพอๆ กับตอนที่

เกิดขึ้น

ฉันมองไปยังแจ๊คซึ่งกำลังพูดคุยอย่างออกรสกับรูฟัส เขากับอดัมเจอรูฟัสที่สโมสรกอล์ฟเมื่อสองสัปดาห์ก่อน และชวนไปออกรอบด้วยกัน แจ๊คพบว่ารูฟัสเป็นนักกอล์ฟที่ยอดเยี่ยมแต่ยังไม่เก่งพอจะเอาชนะเขาได้ จากนั้นเขาก็ได้เชื้อเชิญรูฟัสและเอสเธอร์มากินมื้อค่ำเมื่อได้เห็นพวกเขาอยู่ด้วยกันก็รู้ชัดว่าแจ๊คกำลังพยายามทำให้รูฟัสประทับใจซึ่งหมายความว่าฉันเองก็ต้องชนะใจเอสเธอร์ให้ได้ด้วย ทว่า มันไม่ได้ง่ายขนาดนั้น ในขณะที่ไดแอนเพียงชมเชยง่าย ๆ ก็พอ แต่เอสเธอร์กลับดูเข้าใจยากกว่า

ฉันขอตัวไปยังห้องครัวเพื่อหยิบคานาเป้* ที่ทำไว้ก่อนหน้านี้ และตกแต่งมื้อค่ำเป็นครั้งสุดท้าย แจ๊คใส่ใจเรื่องมารยาทอย่างยิ่งยวด แปลว่าฉันจะหายไปนานไม่ได้ จึงรีบตีไข่ขาวที่ตอกทิ้งไว้ในซามจนได้ที่ และเทลงในฐานซูเฟล** ที่เตรียมไว้แล้ว

ฉันตักส่วนผสมออกมาใส่ถ้วยสำหรับแต่ละคน พลังจ้องนาฬิกาอย่างกระวนกระวาย จากนั้นก็วางถ้วยในเบนมารี*** แล้วใส่ในเตาอบก่อนจะดูเวลา ช่วงขณะหนึ่งฉันตื่นตระหนกขึ้นมาว่าอาจจะทำเสร็จไม่ทัน แต่ก็เตือนตัวเองว่าความกลัวคือศัตรูของฉัน จึงพยายามสงบสติอารมณ์ และกลับไปห้องนั่งเล่นพร้อมกับถาดคานาเป้ ฉันยื่นเวียนให้ทุกคน แล้วน้อมรับคำชมอย่างซาบซึ้งเพราะแจ๊คก็คงได้ยินคำชมเหล่านั้น

* Canapé หรือแซนด์วิชเปิดหน้า คืออาหารชิ้นเล็กๆ ที่จัดเตรียมและตกแต่งอย่างสร้างสรรค์ ใช้มือหยิบและรับประทานได้ในคำเดียว ปกติจะเสิร์ฟในช่วงcocktail

** Soufflé เค้กชนิดหนึ่ง เนื้อเบา พูนุ่ม ใช้เสิร์ฟเป็นของหวานหรืออาหารว่าง ซูเฟลมีหลายแบบ เช่น ซูเฟลชอสปู ซูเฟลช็อกโกแลต

*** Bain-marie เป็นทั้งภาชนะ (หม้อต้มแบบสองชั้น) และเทคนิคในการปรุงอาหาร โดยภาชนะสำหรับใส่อาหารที่จะปรุงจะถูกนำไปใส่ไว้ในอีกภาชนะหนึ่งซึ่งมีขนาดใหญ่กว่าและใส่น้ำเอาไว้ อาหารจะได้รับการปรุงด้วยความร้อนอ่อนๆ และสม่ำเสมอ

12 Behind Closed Doors ปิด ประตู ตาย

เหมือนกัน แนนอนละ เขาจูบศีรษะฉัน และเห็นด้วยกับไดแอนว่าฉันเป็นแม่ครัวที่สุดยอดจริงๆ ฉันเลยถอนหายใจโล่งอกอย่างเงียบๆ

ฉันนั่งลงข้างเอสเธอร์ ตั้งใจว่าจะพูดคุยให้คุ้นเคยกันมากขึ้น พอแจ๊คเห็น เขาก็ให้ฉันวางมือจากคานาเป้

"คุณควรจะทำอะไรที่รัก ทำงานหนักมาทั้งวันแล้ว" แจ๊คถือถาดด้วยนิ้วมือยาวเรียวยาว

"ไม่ได้หนักหนาอะไรหรอก" ฉันแย้ง ซึ่งโกหก และแจ๊ครู้ดีเพราะเขาเป็นคนเลือกเมนูเอง

ฉันเริ่มถามเอสเธอร์ตามสมควร เช่น เธอปรับตัวเข้ากับแถวนี้ได้หรือยัง เสียใจที่ต้องย้ายมาจากเมืองเคนต์ใหม่ ลูกๆ ทั้งสองคนปรับตัวเข้ากับโรงเรียนใหม่ได้หรือยัง ดูเหมือนเธอจะรู้สึกตึงตังที่ฉันรู้เรื่องต่างๆ เป็นอย่างดี ฉันเลยแสร้งถามชื่อลูกๆ ของเธอทั้งชายและหญิง แม้จะรู้อยู่แล้วว่าชื่อเซบาสเตียนและแอสลิ่งก็ตาม ฉันรู้กระทั่งว่าพวกเขาอายุเจ็ดขวบและห้าขวบ แต่ก็แกล้งไม่รู้ ฉันรู้ว่าแจ๊คกำลังฟังอยู่ เขาคงสงสัยว่าฉันทำแบบนี้ทำไม

"คุณไม่มีลูกสินะคะ" เอสเธอร์ถามเป็นเชิงยืนยันมากกว่าสงสัย

"ยังคง ยังไม่ใช่ตอนนี้ เราคิดกันไว้ว่าเราจะแต่งงานมีความสุขแค่สองคนก่อนสักสองสามปี"

"ทำไมล่ะคะ คุณแต่งงานกันมานานเท่าไรแล้ว" น้ำเสียงของเธอบ่งบอกถึงความประหลาดใจ

"หนึ่งปีค่ะ" ฉันยอมรับ

"ครบรอบวันแต่งงานเมื่อสัปดาห์ที่แล้วเองเนอะ" ไดแอนเข้ามาร่วมวงสนทนา

"และผมก็ยังไม่พร้อมจะแบ่งปันภรรยาคนสวยของผมให้ใครด้วย

ลี" แจ็คเอ่ยและเติมแซมเปญในแก้วเธ่อีกครั้ง

ฉันไขว้เขวไปชั่วขณะเมื่อเห็นแซมเปญกระเด็นออกจากแก้ว เล็กน้อยและหยดใส่หัวเข่ากางเกงผ้าเนื้อหนาสะอาดเอี่ยมของเขา

"หวังว่าคุณจะไม่ว่าอะไรที่ฉันละลายล้วงนะคะ" เอสเธอร์ เปิดประเด็นเมื่อความสงสัยเอาชนะเธอในที่สุด "แต่พวกคุณมีใครเคย แต่งงานมาก่อนหรือเปล่าคะ"

เธอดามรากับหวังให้เราตอบว่าใช่ เหมือนต้องการจะหาสามีหรือ ภรรยาแก่ผู้ชดเคื่องซึ่งซ่อนอยู่ในอดีตเพื่อยืนยันว่าเราไม่ได้สมบูรณ์แบบ ขนาดนั้น

"ไม่ค่ะ พวกเราไม่เคยแต่งงานมาก่อน" ฉันตอบ

เธอชำเลืองมองแจ๊ค ฉันดูออก เธอกำลังสงสัยว่าคนที่ดูดีขนาดนี้ จะไม่มีใครเลยมาเป็นระยะเวลาอันได้อ่างไร แจ็ครับรู้ถึงสายตานั้น จึงยิ้มกลับอย่างเป็นมิตร

"ต้องยอมรับว่าคนเราพออายุสี่สิบก็เริ่มห่อหู่ที่จะหาผู้หญิงที่ สมบูรณ์แบบแล้วละครับ แต่พอได้พบเกรซ ผมก็มั่นใจเลยว่าเธอคือคนที่ ผมตามหา"

"โรแมนติกจัง" ไคแอนถอนหายใจ เธอรู้อเรื่องราวตอนที่ฉันกับ แจ๊คมาเจอกันแล้ว "ฉันพยายามจับแจ๊คคู่กับผู้หญิงคนอื่นับครั้งไม่ถ้วน แต่ก็ไม่มีคนไหนที่ใช่ จนเขาเจอเกรซ"

"แล้วคุณล่ะคะเกรซ" เอสเธอร์ยังสงสัย "ตอนนั้นใช้รักแรกพบ ของคุณด้วยหรือเปล่า"

"ค่ะ" ฉันนึก "ใช่เลย"

ความทรงจำต่างๆ ทยอยเข้ามา ฉันลุกพรวดขึ้น มันเร็วเกินไปนิด แจ็คจึงหันมามาหาฉัน

"ซูเฟล่..." ฉันทธิบายอย่างใจเย็น "น่าจะเสร็จแล้ว พวกคุณพร้อมกันหรือยังคะ"

ไดแอนร้องบอกคนอื่น ๆ ว่าซูเฟล่นั้นไม่เคยคอยใคร พวกเขาจึงดื่มแชมเปญให้หมดและลุกเดินไปที่โต๊ะ อย่างไรก็ตาม เอสเธอร์หยุดกลางคันเพื่อดูภาพหิ้งห้อยใกล้ๆ และเมื่อแจ๊คเข้าไปดูด้วยแทนที่จะตามให้เธอไปนั่งที่โต๊ะ ฉันทถอนหายใจออกมาอย่างโล่งอกเพราะซูเฟล่ไม่ได้ใกล้เสร็จเลยสักนิด แต่ถ้าซูเฟล่กำลังได้ที่ ฉันทคงเครียดจนแทบจะร้องไห้ที่พวกเขาไปถึงช้า โดยเฉพาะเมื่อแจ๊คเริ่มอธิบายถึงเทคนิคที่แตกต่างกันหลายอย่างที่ฉันทใช้สร้างสรรคงานชิ้นนั้น

พวกเขานั่งลงในห้านาทีต่อมา ซูเฟล่ก็อบจนได้ที่พอดี ตอนที่ไดแอนแสดงความตื่นตาตื่นใจ แจ๊คก็ยิ้มให้ฉันทจากอีกฟากโต๊ะและบอกกับทุกคนว่าฉันทนะเก่งจริงๆ นะ

ช่วงเย็นแบบนี้ทำให้ฉันทนึกถึงสาเหตุที่ตกหลุมรักแจ๊ค เขาทังมีเสน่ห์ มีอารมณ์ขัน เฉลียวฉลาด และยังรู้กาลเทศะว่าควรจะทำอะไร และพูดอย่างไร เอสเธอร์และรูฟัสเป็นเหมือนสมาชิกใหม่ของทีมนี้ แจ๊คจึงชวนคุยเพื่อให้นันใจว่าการสนทนาต่างๆ ขณะที่เรากินซูเฟล่อยู่นี้จะเป็นประโยชน์สำหรับพวกเขา เขาระตุ้นให้ไดแอนกับอดัมเล่าเรื่องของตนเองเพื่อแนะนำเรื่องต่างๆ ให้เพื่อนใหม่ อย่างเช่นไปซื้อของกันที่ไหน หรือเล่นกีฬาอะไร ถึงแม้ว่าเอสเธอร์จะฟังอย่างเงิบๆ ไม่ว่าจะเรื่องกิจกรรมยามว่าง ชื่อของคนสวนและฟี่เลี้ยงเด็ก หรือที่ซื้อปลาที่เยี่ยมที่สุด แต่ฉันทก็รู้ว่าเธอสนใจฉันท และก็รู้ว่าเธอคงจะวกกลับเข้าเรื่องที่ฉันทกับแจ๊คแต่งงานช้าเมื่อเทียบกับคนทั่วไป และหวังว่าจะเจออะไรบางอย่าง อะไรก็ได้ที่จะบอกเธอว่ามันไม่ได้สมบูรณ์แบบขนาดนั้นหรอก แต่โชคร้าย เธอคงผิดหวังเสียแล้ว

เธอรอกระทิ่งแจ๊คแล้วเนื้อเวลลิงตัน* เสิร์ฟคู่กับกราแตง** มันฝรั่ง และแครอทที่เคลือบด้วยน้ำผึ้งเล็กน้อย นอกจากนี้ยังมีถั่วลันเตาจืดที่ฉันต้มในน้ำเดือดก่อนนำเนื้อออกมาจากเตาอบเพียงประเดี๋ยว ไดแอนพิศวงที่ฉันจัดการทุกอย่างให้เสร็จได้พร้อมกัน และสารภาพว่าเธอมักจะเลือกงานหลักเป็นแกงเพราะเตรียมไว้ล่วงหน้าได้และอุ่นใหม่ภายหลังก็ได้ ฉันอยากบอกเธอนะว่าฉันอยากทำแบบที่เธอทำเหมือนกัน เพราะสิ่งที่ฉันต้องจ่ายไปเพื่อสร้างมูลค่าที่สมบูรณ์แบบคือการคำนวณอย่างละเอียดียบและนอนไม่เต็มอิ่มตลอดหลายคืน แต่กลับกัน ถ้าจะให้เสิร์ฟอะไรที่ไม่สมบูรณ์แบบล่ะก็...นั่นไม่แน่แต่จะอยู่ในตัวเลือกของฉันด้วยซ้ำ

เอสเธอร์ที่อยู่อีกฟากโต๊ะมองมาที่ฉัน "แล้วคุณกับแจ๊คเจอกันที่ไหนคะ"

"ที่สวนสาธารณะรีเจนต์คะ" ฉันตอบ "ตอนบ่ายวันอาทิตย์วันหนึ่ง"
"เล่าให้เธอฟังสิว่าเกิดอะไรขึ้น" ไดแอนเร่ง ผิวซีตของเธอออกแดงจากฤทธิ์ของแชมเปญ

ฉันลืงเลอยู่สักพักเพราะเคยเล่าเรื่องนี้มาก่อนแล้ว แต่ก็เป็นเรื่องที่แจ๊คชอบฟัง จึงเต็มใจจะเล่าอีกครั้ง โชคดีที่เอสเธอร์เข้าใจผิดว่าที่ฉันหยุดเงียบไปเพราะไม่อยากจะเล่า จึงรีบเสริม นั่นช่วยฉันไว้ทีเดียว

"นะคะ" เธอขอร้อง

"อืม อาจจะฟังดูน่าเบื่อสำหรับคนที่เคยได้ยินแล้วนะคะ" ฉันเริ่มพร้อมกับรอยยิ้มเชิงขบขัน "ตอนนั้นฉันอยู่ในสวนสาธารณะกับน้องสาว

* Beef Wellington คือการเตรียมเนื้อสันในเคลือบด้วยปาเตหรือเนื้อมดผสมไขมัน (มักจะมาจากฟัวกราส์หรือตับห่าน) ผสมกับดูแซล (ส่วนผสมระหว่างเห็ด หัวหอม หัวหอมแดงฝรั่ง สมุนไพร ผักและบดเข้าด้วยกัน) ห่อด้วยแป้งพัฟแล้วนำไปอบ

** Gratin เป็นเทคนิคการทำอาหารที่ใช้กันอย่างกว้างขวางโดยส่วนผสมมักทำจากขนมปังชิ้นเล็ก เწყยแข็งที่ชุบแล้ว ไข่หรือเนย แล้วโรยด้วยขนมปังป่นสีน้ำตาลด้านบน

16 Behind Closed Doors ปิด ประตู ตาย

เธอชื่อมิลลี่ พวกเรามักจะไปทีมนั้นในช่วงบ่ายวันอาทิตย์ และในวันนั้นก็มียวงดนตรีมาเล่นเพลงให้ฟัง มิลลี่ชอบเสียงดนตรีมาก และเพลินจนถึงกับลุดจากเก้าอี้ไปเต้นอยู่หน้าเวที ก่อนหน้านั้นไม่นานเธอเพิ่งเรียนเต้นจังหวะวอลซ์มา ตอนที่เธอเต้น เธอยื่นแขนออกไปด้านหน้าราวกับว่ากำลังเต้นรำอยู่กับใครบางคน" ฉันรู้ตัวว่าฉันกำลังยิ้มให้ความทรงจำนั้นอยู่ และได้แต่หวังสุดใจว่าชีวิตจะเรียบง่าย ยังบริสุทธิ์ไร้เดียงสาอยู่เช่นนั้น

"ถึงคนส่วนใหญ่จะปล่อยให้มิลลี่ทำตามใจ มีความสุขที่ได้เห็นเธอสนุกสนาน" ฉันเล่าต่อ "แต่ฉันก็เห็นว่ามีคนหนึ่งหรือสองคนไม่ค่อยสบายใจนัก ฉันรู้ว่าต้องทำอะไรสักอย่าง บางทีฉันน่าจะบอกให้เธอกลับมานั่งที่ แต่อีกใจหนึ่งฉันก็ไม่อยาก เพราะว่า..."

"น้องสาวคุณอายุเท่าไรคะ" เอสเธอร์ขี้ดขึ้นมา

"...สิบเจ็ดคะ" ฉันนั่งไปสักพักหนึ่ง ไม่อยากเผชิญหน้ากับความจริง "ใกล้จะสิบแปด"

เอสเธอร์เลิกคิ้ว "ฉันเธอเป็นประเภทชอบเป็นที่สนใจสินะคะ"

"ไม่นะคะ ไม่ใช่แบบนั้น เธอแค่..."

"แต่น่าจะเป็นแบบนั้นนะคะ ฉันหมายถึง ปกติไม่น่ามีใครลุดจากที่นั่งแล้วมาเต้นในสวนสาธารณะหรือใช้ไหมคะ" เอสเธอร์มองไปรอบโต๊ะอย่างมีชัย และเมื่อทุกคนหลบตา ฉันก็อดสงสัยเธอไม่ได้

"มิลลี่เป็นดาวนชิโนโดรมครับ" เสียงของแจ๊คทำลายความเงียบน่าอึดอัดลง "นั่นหมายความว่าเธอมักจะทำตัวเป็นธรรมชาติได้อย่างยอดเยี่ยมเลย"

สีหน้าของเอสเธอร์บ่งบอกความงุนงง ทำให้ฉันหยุดหงิดที่มีแต่คนเล่าเรื่องตัวฉันให้เธอฟัง แต่กลับไม่พูดถึงมิลลี่เลย

"ยังไงก็ตาม ก่อนที่ฉันจะได้ตัดสินใจว่าจะทำอะไร..." ฉันพูดขึ้น เพื่อช่วยคลายความสับสนให้เอสเธอร์ "สุภาพบุรุษแสนสมบูรณ์แบบ คนนี้ก็ถูกจากที่นั่น เดินไปหาเมล็ดที่กำลังเต็นอยู่ เขาโค้งพร้อมยกยื่นมือ ให้เธอ แน่นนอน มีลึกลับใจมาก ขณะที่พวกเขาเริ่มเต้นรำกัน ผู้คน ก็เริ่มปรบมือ คู่รักคู่อื่นๆ ก็ถูกจากที่นั่นมาร่วมเต้นรำด้วยเหมือนกัน ช่วงนั้นเป็นช่วงเวลาพิเศษมากๆ เลยละคะ และเพราะเหตุนั้นฉัน จึงตกหลุมรักแจ๊คทันทีเพราะเขาได้สร้างปรากฏการณ์นี้ขึ้น"

"ตอนนั้นเกรซไม่รู้หรือครับว่าสัปดาห์ก่อนหน้าผมเห็นเธอ และมิลลี่อยู่ในสวนสาธารณะ และตกหลุมรักเธอทันที เพราะเธอดูแล เอาใจใส่เมล็ดดี เป็นอย่างดี ไร้ซึ่งความเห็นแก่ตัวใดๆ ผมไม่เคยเห็นใครที่ หุ่่มเทให้คนอื่นเหมือนเธอเลย ทำให้ผมตั้งใจว่าจะต้องรู้จักเธอให้ได้"

"และตอนนั้นแจ๊คก็ไมรู้หรือ" ฉันพูดบ้าง "ว่าฉันก็สังเกตเห็นเขา มาตั้งแต่อาทิตย์ก่อน แต่ก็ไม่คิดเลยว่าเขาจะสนใจคนอย่างฉัน"

ฉันขบขันเมื่อทุกคนผงกหัวเห็นด้วย ถึงฉันจะมีเสน่ห์ แต่ก็คือแจ๊ค ผู้หน้าตาดีราวกับดารารายานตร์ ผู้คนจะคิดกันว่าฉันโชคดีแล้วที่เขา อยากรจะแต่งงานด้วย ทว่านั่นไม่ใช่สิ่งที่ฉันต้องการจะสื่อ

"เกรซไม่มีพี่น้องคนอื่น เธอเลยคิดว่าผมจะหมดกำลังใจถ้าวันหนึ่ง เธอต้องเป็นผู้รับผิดชอบดูแลเมล็ดเพียงคนเดียว" แจ๊คอธิบาย

"คนอื่นเป็นแบบนี้" ฉันเสริม

แจ๊คส่ายหน้า "กลับกันเลย เกรซที่ทำทุกอย่างเพื่อเมล็ดนี้แหละที่ ทำให้ผมรู้ว่าเธอคือคนที่ผมรอมาตลอด เพราะในสายงานของผม การ เสียศรัทธาในมนุษย์เป็นเรื่องง่ายดายทีเดียว"

"ผมเห็นในหนังสือพิมพ์เมื่อวานนี้แล้ว ยินดีด้วยอีกครั้งนะครับ" รูฟัสเอ่ย หันแก้วไปทางแจ๊ค

"ใช่ๆ คุณทำได้ดีมาก" อัดมร่วมด้วย เพราะเขาเป็นทนายความที่
เดียวกับแจ๊ค "ชนะอีกหนึ่งคดีแล้ว"

"ครั้งนี้เป็นคดีที่ถูกกำหนดไว้แล้วอย่างยุติธรรมครับ" แจ๊คถ่อมตัว
"ถึงการพิสูจน์ว่าคุณความของผมไม่ได้เป็นคนทำร้ายร่างกายตัวเอง
ทำให้คดียุ่งยากขึ้นนิดหน่อย เพราะเธอมีแนวโน้มจะชอบทำร้ายตัวเอง
อยู่ก่อน"

"แต่จะว่าไปแล้ว ไม่ใช่ว่าปกติคดีทารุณกรรมก็พิสูจน์ได้ง่ายอยู่
แล้วหรือหรือ" รูฟัสถาม ขณะที่ไดแอนอธิบายเพื่อเอสเธอร์ไม่เข้าใจว่า
แจ๊คเพิ่งชนะคดีช่วยผู้เคราะห์ร้ายไว้ได้ หรือระบุให้ชัดกว่านี้ก็คือช่วย
ผู้หญิงที่ถูกทารุณกรรม "ผมไม่ได้จะลดคุณค่างานที่แสนวิเศษของคุณ
นะ แต่คดีทำนองนี้น่าจะมีหลักฐานเป็นชิ้นเป็นอันหรือมีพยานอยู่แล้ว
ใช่ไหม"

"จุดแข็งของแจ๊คคือเขาทำให้ผู้เสียหายเชื่อใจมากพอที่จะเล่าให้
ฟังว่าเกิดอะไรขึ้นบ้าง" ไดแอนอธิบาย ฉันสงสัยว่าเธอคงตกหลุมรักแจ๊ค
นิดหน่อย "ผู้หญิงส่วนใหญ่ไม่รู้จะหันไปพึ่งใคร และกลัวว่าไม่มีใครเชื่อ"

"เขายังทำให้มั่นใจได้ด้วยว่าผู้กระทำผิดจะต้องชดใช้เป็นระยะเวลา
นานมากทีเดียว" อัดมเสริม

"ผมรังเกียจสามีที่ทำร้ายภรรยาของตัวเอง" แจ๊คยื่นยันหนักแน่น
"พวกเขาสมควรชดใช้สิ่งที่ทำ"

"ผมขอตีหมให้กับคำพูดนั้น" รูฟัสชูแก้วขึ้นอีกครั้ง

"เขายังไม่เคยแพ้คดีเลยนะ ใช่ไหมแจ๊ค" ไดแอนเอ่ย

"ไม่เลย และผมก็ไม่คิดจะแพ้ด้วย"

"สถิติยังไม่ถูกทำลาย แทบจะไม่น่าเชื่อเลย" รูฟัสตริกรองแล้ว
รู้สึกประทับใจ

เอสเธอร์มองมาที่ฉัน แล้วตั้งข้อสังเกตที่วกกลับเข้าสู่การสนทนา
เมื่อครู่ "มิลลี่น้องสาวของคุณน่าจะอ่อนกว่าคุณหลายปี"

"ใช่ค่ะ เราห่างกันสิบเจ็ดปี มิลลี่เกิดตอนแม่ฉันอายุสี่สิบหก
ตอนแรกแม่ไม่รู้ตัวว่าตั้งท้อง เลยค่อนข้างตกใจที่รู้ว่ากำลังจะเป็น
แม่คนอีกครั้ง"

"มิลลี่อยู่กับพ่อแม่คุณหรือคะ"

"เปล่าค่ะ เธออยู่โรงเรียนประจำที่ดีมากๆ ทางตอนเหนือของ
ลอนดอน แต่เมษายนี้เธอก็จะอายุสิบแปดแล้ว เลยต้องออกในฤดูร้อนนี้
น่าเสียดายจริงๆ เพราะเธอชอบที่นั่นมาก"

"แล้วเธอจะไปอยู่ไหนหรือคะ หรือกลับไปอยู่กับพ่อแม่คุณ"

"ไม่ค่ะ" ฉันนิ่งสักพัก เพราะรู้ว่าเธอจะตกใจกับสิ่งที่ฉันกำลังจะ
พูดต่อจากนี้ "ตอนนี้พวกเขาอยู่ที่ประเทศนิวซีแลนด์"

"นิวซีแลนด์?" เอสเธอร์เอ่ยซ้ำ

"ใช่ค่ะ พ่อกับแม่ไปใช้ชีวิตหลังเกษียณอยู่ที่นั่นตั้งแต่ปีก่อน
หลังจากงานแต่งงานของเราค่ะ"

"อย่างนี้เอง" เธอเอ่ยรับ แต่ฉันรู้ว่าเธอไม่เข้าใจหรอก

"มิลลี่จะย้ายมาอยู่กับพวกเราครับ" แจ็คอธิบาย และยิ้มให้ฉัน
"ผมรู้ว่านี่เป็นเงื่อนไขหนึ่งที่เกรงขอมแต่งงานกับผม และเป็นเงื่อนไขที่
ผมตกลงด้วยความยินดีอย่างยิ่ง"

"คุณใจกว้างมาก" เอสเธอร์บอก

"ไม่เลยครับ ผมยินดีที่มิลลี่จะมาอาศัยอยู่ที่นี่ เธอจะช่วยเพิ่ม
มุมมองใหม่ๆ ให้ชีวิตคู่ของเรา ใช่ไหมที่รัก"

ฉันยกแก้วขึ้นจิบไวน์เพื่อที่จะได้ไม่ต้องตอบคำถามใดๆ

"คุณเข้ากับมิลลี่ได้ดีอย่างเห็นได้ชัดเลยนะคะ" เอสเธอร์ออก

ความเห็น

"อา ผมก็หวังให้เธอรู้สึกเหมือนที่ผมรู้สึกนะ ถึงจะต้องให้เวลามิลลี่สักพักหนึ่งหลังผมกับเกรซแต่งงานกัน"

"ทำไมล่ะคะ"

"ฉันคิดว่าเธอคงจะสะเทือนใจเรื่องที่เราแต่งงานกัน" ฉันบอกเธอ "มิลลี่ชอบแจ๊คมาตั้งแต่แรก แต่พอเรากลับจากฮันนีมูนเธอก็ตระหนักว่าแจ๊คจะอยู่กับฉันตลอดเวลา เลยเกิดอิจฉาขึ้นมา แต่ตอนนี้เธอดีขึ้นแล้วนะคะ สำหรับมิลลี่ ยังไงแจ๊คก็คือคนที่เธอชื่นชอบเหมือนเดิม"

"ต้องขอบคุณจอร์จ คุณนี่ยี่ที่มาเป็นคนที่มิลลี่ไม่ชอบแทนผมนะครับ" แจ๊คหัวเราะ

"จอร์จ คุณนี่ยี่เหวอคะ" เอสเธอร์สงสัย

"ใช่ค่ะ" ฉันพยักหน้าปนดีใจที่แจ๊คพูดเรื่องนี้ขึ้นมา "ฉันชอบเขามากนะ..."

"พวกเราทั้งหมดแหละ" ไดแอนเพิ่มพ้ำ

"...มิลลี่ไม่ชอบเขาเอามากๆ มีอยู่ปีหนึ่งเพื่อนของฉันให้ปฏิทินของจอร์จ คุณนี่ยี่เนื่องในวันคริสต์มาส เธอถึงกับเขียนหัวดๆ ลงบนปฏิทินว่าฉันไม่ชอบจอร์จ คุณนี่ยี่ เพียงแต่เธอสะกดตามเสียงอ่าน จ-อ-ร-ด-คฺ-นึ- เธอมีปัญหานิดหน่อยกับตัว ล" ฉันอธิบาย "น่ารักมากเลยคะ"

ทุกคนหัวเราะเฮฮา

"และตอนนี้เธอเอาแต่บอกทุกคนว่าเธอชอบผมแต่ไม่ชอบเขา เริ่มเป็นเหมือนคำสวดเลยล่ะครับ ฉันขอบคุณนะแจ๊ค แต่ฉันไม่ชอบจอร์จ คุณนี่ แต่ยอมรับนะครับว่าผมค่อนข้างปลื้มที่ได้อยู่ในประโยคเดียวกับเขา" แจ๊คกล่าวพลางยิ้มอย่างถ่อมตัว

สายตาเอสเธอร์จับอยู่ที่แจ๊ค "อืม คุณก็ดูคล้ายๆ เขาเหมือนกัน

นะคะ"

"เว้นแต่แค่แค้คูดีก็ว่าโหลย" อัดัมยิ้มกว้าง "คุณคงไม่เชื่อหรอกว่าพวกเราโล่งใจแค้ไหนที่แค้คแต่งกับเกรซ อย่างน้อยก็พอจะทำให้พวกผู้หญิงที่ทำงานเลิกเพ้อฝันถึงเขาได้...พวกผู้ชายก็ด้วยเหมือนกัน" เขาเสริมซ้ำๆ

แค้คถอนหายใจอย่างอารมณ์ดี "พอได้แล้วน่า อัดัม"

"แล้วคุณไม่ได้ทำงานหรอกคะ" เอสเธอร์หันกลับมาถามฉัน ฉันจับได้ว่าเสียงของเธอซ่อนความตำหนิอยู่เล็กน้อย ซึ่งผู้หญิงทำงานมักใช้กับคนที่อยู่แต่บ้าน ฉันจึงรู้สึกอยากปกป้องตัวเองขึ้นมา

"ฉันเคยทำคะ แต่ลาออกมาก่อนงานแต่งงานของเรา"

"จริงหรอกคะ" เอสเธอร์ขมวดคิ้ว "ทำไมล่ะ"

"เกรซไม่ได้อยากเลิกหรอกครับ" แค้คแทรกขึ้น "แต่เธอทำงานที่ต้องรับผิดชอบเยอะ ผมไม่อยากจะเห็นเธอเหนื่อยกลับบ้านแล้วมาเจอเกรซที่อ่อนล้าเหมือนกัน อาจจะทำให้เธอเห็นแก่ตัวที่ขอให้เธอออกจากงาน แต่ผมก็อยากกลับบ้านแล้วผลักรถจักรยานใจทั้งวันออกไปมากกว่าโดนตีหน้าเครียดใส่ งานเกรซยังต้องเดินทางบ่อยอีกด้วย ผมอยู่ตัวคนเดียวมาหลายปีแล้วครับเลยไม่อยากกลับบ้านที่ว่างเปล่าอีก"

"คุณทำงานอะไรหรอกคะ" เอสเธอร์ถาม ตาสีฟ้าซีดของเธอจ้องมาที่ฉัน

"ฉันเป็นผู้จัดซื้อให้กับแฮร์รอดส์คะ"

การกะพริบตาของเอสเธอร์บอกฉันว่าเธอรู้สึกประทับใจ แต่ที่เธอไม่ถามฉันเพิ่มนั้นแปลได้ว่าเธอยังไม่อยากจะแสดงความรู้สึกนั้นออกมา

"เธอเคยเดินทางไปรอบโลกด้วยเที่ยวบินชั้นหนึ่ง" ไคแอนกล่าวอย่างตื่นเต้น

"ไม่ใช่รอบโลกนะ" ฉันแก้ "แค่ทวีปอเมริกาใต้เองคะ ฉันนำเข้าผลไม้
ของพวกเขา ส่วนใหญ่มาจากประเทศชิลีกับอาร์เจนตินา" ฉันพูดเสริม
เพื่อประโยชน์ของเอสเธอร์เสียส่วนใหญ่

รูปสวมองฉันด้วยสายตาชื่นชม "ต้องนำเสนอใจมากแน่ๆ เลยครับ"

"ใช่ค่ะ" ฉันพยักหน้ารับ "ฉันรักทุกช่วงเวลาทุกนาทีเลย"

"ถ้าอย่างนั้น คุณต้องคิดถึงงานแน่ๆ" เอสเธอร์กล่าวเพิ่มเติม

"ก็ไม่ถึงขั้นนั้นหรอกค่ะ" ฉันโกหก "ที่นี้ฉันมีอะไรต้องทำมากมาย
จนไม่ว่างเลย"

"และในไม่ช้า คุณจะต้องดูแลมิลลี่"

"มิลลี่ดูแลตัวเองได้ค่ะ หลังจากนั้นเธอกงใช้เวลาส่วนใหญ่สำหรับ
ทำงานที่มีเวิร์กเกต"

"สวนพฤกษศาสตร์เหรอคะ"

"ใช่ค่ะ มิลลี่ชอบพวกพืชพันธุ์กับไม้ดอก เธอโชคดีมากๆ เลยที่ได้
งานเหมาะกับตัวเองที่สุด"

"แล้วทุกวันนี้คุณทำอะไรคะ"

"ก็เหมือนกับที่ทำอยู่ทุกวันนี้ค่ะ...คุณก็รู้ ทำอาหาร ทำความสะอาด
ทำสวน...ตามที่สภาพอากาศเอื้ออำนวยนะคะ"

"คุณต้องมากินมื้อเที่ยงวันอาทิตย์กับเรารั้งหน้า แล้วมาดูสวน
นะครับ" แจ็คบอก "เกรซเป็นคนมือเย็น มักจะปลูกต้นไม้ไม่ได้ออกงามครับ"

"สุดท้ายอด" เอสเธอร์พูดแผ่วเบา "คุณทำอะไรได้หลายอย่างมาก
เลย ฉันเพิ่งดีใจที่ได้งานทำที่เซนต์โพลีคาร์ป เพราะเริ่มจะเบื่อที่ต้องอยู่
บ้านทั้งวันแล้วค่ะ"

"เริ่มงานเมื่อไหร่คะ"

"เดือนหน้าค่ะ แทนคุณครูที่ลาไปคลอด"

ฉันหันไปหาภูฟัส "แจ๊คเล่าให้ฟังว่าคุณมีสวนหมี่มาเลย" ฉันเปิดบทสนทนาขณะที่เสิร์ฟเนื้อเวลลิงตันซึ่งเก็บไว้ในเตาอบเพื่อให้อุ่นอยู่ตลอดเพิ่มคู่กับผัก บทสนทนารอบโต๊ะก็หันไปเป็นเรื่องการทำสวนแทนที่จะพุ่งมาที่ฉัน ขณะที่ทุกคนหัวเราะและพูดคุยกัน ฉันกลับมองผู้หญิงคนอื่นๆ ตาละห้อยพลางคิดว่าชีวิตจะเป็นอย่างไรนะถ้าตัวเองเป็นไดแอนหรือเอสเธอร์ ไม่ต้องครุ่นคิดเรื่องมิลลี่ ฉันรู้สึกผิดในทันทีเพราะฉันรักมิลลี่มากกว่าชีวิตตัวเองซะอีก และจะไม่ยอมแลกเธอกับอะไรทั้งสิ้น เพียงคิดเรื่องนี้ฉันก็ตัดสินใจแน่วแน่ แล้วลุกขึ้นยืนอย่างเด็ดเดี่ยว

"ทุกคนพร้อมสำหรับของหวานหรือยังคะ" ฉันถาม

ฉันกับแจ๊คเก็บโต๊ะแล้วเขาก็ตามฉันมายังห้องครัวที่ฉันวางจานไว้เป็นระเบียบในอ่างเพื่อที่จะล้างภายหลัง ส่วนแจ๊คก็เก็บมิดแล่เนื้อเข้าที่ ของหวานที่ฉันทำเป็นผลงานชิ้นเอก...เมอแรงก์วนซ็อนสูงสามนิ้ว ไร้รอยแตกราวใดๆ สอดได้ด้วยวิปครีมเดเวิน* ฉันเอาผลไม้ที่เตรียมไว้ก่อนหน้าออกมา วางมะม่วง สับปะรด มะละกอ และกีวี่ลงบนตัวครีมอย่างเบามือ ต่อจากนั้นก็ประดับด้วยสตอเบอร์รี่ ราสเบอร์รี่ และบลูเบอร์รี่

ขณะหยิบลูกทับทิม ความรู้สึกเมื่อได้สัมผัสมันทำให้ฉันนึกย้อนไปยังอดีต สถานที่ที่ต่างออกไป เป็นที่ที่ใบหน้าฉันสัมผัสผิวความอบอุ่นของดวงอาทิตย์ เสียงจ๊อกแจ๊กจอบที่เคยมองข้าม ฉันหลับตาชั่วคราวพลางคำนึงถึงชีวิตในสมัยก่อน

ฉันรู้สึกว่าแจ๊คกำลังรออยู่ เพราะเขายืนมือมา ฉันจึงส่งผลไม้ให้เขาผ่าครึ่ง ส่วนฉันใช้ช้อนควักเมล็ดแล้วโรยบนผลไม้ที่เหลือ เท่านั้น

* Devonshire Cream หรือ Clotted Cream ครีมที่มีปริมาณไขมันเนยสูง เนื้อสัมผัสหนาชั้น มีรสจืด มีความหอมมันมากกว่า Whipped Cream

ของหวานก็เสร็จแล้ว ฉันถือไปยังห้องอาหาร เสียงอุทานดังต้อนรับเป็นเครื่องยืนยันว่าแจ๊คตัดสินใจถูกแล้วที่ไม่เลือกเกาลัดหรือช็อกโกแลตเค้กที่ฉันอยากทำมากกว่า

"คุณเชื่อไหมว่าเกรซไม่เคยเรียนทำอาหารเลยนะ" โดแอนบอก เอสเธอร์ พลังมองของหวานด้วยตาลุกวาว แล้วหยิบชิ้นขึ้นมา

"ฉันล่ะถึงความสมบูรณ์แบบนี้จริงๆ คุณคิดอย่างนั้นไหม ถึงมันคงทำให้ฉันใส่บิกินีที่ซื้อไม่ได้ก็เถอะ" เธอครวญครางและตบท้องที่อยู่ภายใต้ผ้าลินินสีน้ำเงินเข้มเบาๆ "ฉันไม่ควรมานั่งกินแบบนี้เลย ทั้งๆที่เราเพิ่งจอตัวไปเที่ยวในหน้าร้อน แต่อาหารอร่อยจนฉันอดไม่ได้จริงๆ!"

"คุณจะไปไหนเหรอครับ" รูฟัสถาม

"ประเทศไทยครับ" อัดัมตอบ "ตอนแรกพวกเราจะไปประเทศเวียดนามแต่พอเห็นรูปแจ๊คกับเกรซเมื่อวันหยุดครั้งล่าสุดที่ประเทศไทย พวกเราก็เก็บแผนไปเวียดนามไว้ปีหน้าแทน" เขามองไปที่โดแอนและยิ้มกว้าง "พอโดแอนเห็นโรงแรมที่พวกเขาพักก็ตัดสินใจได้ครับ"

"แปลว่าพวกคุณจะพักที่โรงแรมเดียวกันอย่างนั้นหรือ"

"ไม่ครับ โชคดีเท่าไรที่ห้องเต็ม แล้วเราไม่มีเวลาอื่นนอกเหนือจากวันหยุดเทศกาล"

"เที่ยวให้เต็มที่เลยนะคะ" เอสเธอร์บอกแล้วหันกลับมาหาฉัน

"ก็ตั้งใจไว้อย่างนั้นนะ"

"ปีนี้พวกคุณจะกลับไปประเทศไทยไหม" อัดัมถาม

"ถ้าพวกเราว่างก่อนเดือนมิถุนายนก็จะไปครับ แต่ไม่น่าจะได้ เพราะมีคดีโหดมาขึ้นตามมาติดๆ" แจ๊คเอ่ย และมองข้ามโต๊ะมาทางฉันอย่างมีนัย "หลังจากนั้น มิลลี่ก็จะมาอยู่กับเรา"

ฉันกลั้นหายใจ หวังว่าจะไม่มีใครเสนอแนะว่าถ้าเราออกอีกหน่อย

เราก็จะพามิลลี่ไปด้วยกันได้

"โทมาซินเหอครับ" รูฟัสเลิกคิ้ว "ผมเคยได้ยินมาบ้างนะ ลูกความของคุณคือภรรยาของเขาเหอครับ"

"ใช่ครับ เธอคือลูกความผม"

"ดีนา แอนเดอร์สัน" เขาตริ๊กตรวง "ดูท่าจะเป็นคนที่น่าสนใจนะ"

"ใช่ครับ" แจ็คเห็นด้วย จากนั้นเขาก็หันมาหาฉัน "ที่รัก ถ้าทุกคนกินเสร็จเรียบร้อยแล้ว ทำไมคุณไม่ให้เอสเธอร์ดูรูปวันหยุดครั้งที่แล้วของเราที่ไปประเทศไทยล่ะ"

หัวใจฉันแทบหล่นวูบไปอยู่ตามตุ่ม "ฉันว่าเธอคงไม่อยากจะดูรูปถ่ายวันหยุดของเราเหอค่ะ" ฉันงใจพูดด้วยเสียงแผ่วเบา แต่แค่ท่าทางไม่เห็นด้วยเพียงเล็กน้อยนั้นก็เพียงพอแล้วสำหรับเอสเธอร์

"ฉันอยากดูค่ะ!" เธอร้อง

แจ็คถอยเก้าอี้แล้วยืนขึ้น เขาหยิบอัลบั้มรูปถ่ายจากลิ้นชักยื่นให้เอสเธอร์ "ฉันผมกับเกรซจะไปชงกาแฟระหว่างที่คุณดูรูปพวกนี้นะครับ คุณไปนั่งที่ห้องนั่งเล่นดีไหมครับ จะได้สบายกว่า"

พอเราเดินออกมาจากห้องครัวพร้อมกับถาดกาแฟในมือ ไดแอนก็กำลังร้องอุทานขณะดูรูปถ่าย ทว่าเอสเธอร์กลับไม่พูดอะไรมาก

ฉันยอมรับว่ารูปถ่ายเหล่านั้นมันช่างน่าตะลึงงัน ในรูปที่มีฉันอยู่ก็เป็นฉันที่ดูดี ผิวแทนสวย ผอมเพรียวพอกับตอนอยู่ในช่วงวัยยี่สิบ สวมชุดบิกินีตัวหนึ่งจากในหลายๆ ตัวที่ฉันมี ในรูปถ่ายส่วนใหญ่ฉันกำลังยืนอยู่หน้าโรงแรมอันหรูหรา หรือไม่กี่เอนตัวลงบนชายหาดส่วนตัว หรืออาจจะนั่งอยู่ในบาร์หรือร้านอาหารที่มีค็อกเทลสีแสนสดใสและอาหารท้องถิ่นวางอยู่หน้าฉัน ในรูปถ่ายแต่ละใบฉันยิ้มให้กล้อง เป็นตัวอย่างที่สมบูรณ์แบบของผู้หญิงที่รู้สึกผ่อนคลาย ได้รับการประคบประหงม

เอาใจ และอยู่ในห้วงความรักอันลึกซึ้งกับสามีของเธอ แจ็คถือเป็นพวกนิยมความสมบูรณ์แบบเมื่อพูดถึงเรื่องการถ่ายภาพ เขาจะถ่ายรูปเดิมซ้ำๆ หลายรอบจนกว่าจะพอใจภาพที่ได้ เพราะฉะนั้นฉันเลยเรียนรู้ที่จะทำให้ดีเยี่ยมตั้งแต่ครั้งแรก นอกจากนี้ยังมีรูปถ่ายของเราสองคนซึ่งถ่ายโดยคนแปลกหน้าที่ยินดีถ่ายให้เรา ไดแอนแกลิ่งซึ่งบอกว่าในรูปเหล่านั้นฉันกับแจ๊คมองตากันหวานเยิ้มอยู่บ่อยครั้ง มากกว่ามองมาที่กล้องเสียอีก

แจ๊ครินกาไฟใส่ถ้วย

"มีใครสนใจช็อกโกแลตไหมคะ" ฉันถาม ยืนมือออกไปอย่างสบายๆ เพื่อหยิบกล่องที่เอสเธอร์นำมา

"ผมว่าเท่านี้ก็เยอะพอแล้วนะ" แจ๊คแนะนำวางมองไปยังทุกคนเพื่อยืนยัน

"แน่นอนที่สุด" รูฟัสตอบ

"ผมกินอีกไหมไหวแล้วล่ะ" อัดัมร้องครวญ

"ถ้าอย่างนั้นผมจะเก็บมันไว้สำหรับคราวหน้านะครับ" แจ๊คยื่นมือไปยังกล่อง และฉันก็กำลังทอดถอนใจว่าคงไม่มีวันได้ลิ้มรสมัน แต่ไดแอนก็มาช่วยชีวิตฉันไว้

"อย่าเสียวนะ...ฉันยังกินช็อกโกแลตได้อีกชิ้นสองชิ้น"

"ผมว่าไม่มีประโยชน์ที่จะพูดถึงบิ๊กินี่ของคุณแล้วล่ะ" อัดัมถอนหายใจ แสร้งสายหน้าผิตหวังกับภรรยาของเขา

"ใช่ ไม่มีประโยชน์เลย" ไดแอนยอมรับก่อนจะหยิบช็อกโกแลตออกจากกล่องที่แจ๊คยื่นให้แล้วส่งกล่องนั้นมาทางฉัน ฉันหยิบเข้าปากหนึ่งชิ้น จากนั้นจึงส่งต่อให้เอสเธอร์ ครั้นเอสเธอร์ปฏิเสธฉันจึงหยิบอีกชิ้นแล้วส่งกล่องกลับให้ไดแอน

"คุณทำได้ยังไงนะ" ไตแอนถามขณะมองฉันด้วยสายตางุนงง

"อะไรเหรอคะ"

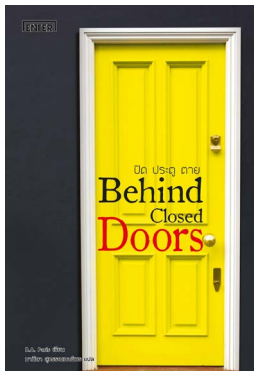
"กินตั้งเยอะแต่ไม่อ้วนขึ้นเลย"

"โชคช่วย" ฉันบอกก่อนเอ๋อเข้าไปหยิบช็อกโกแลตมาอีกชิ้น "และการควบคุม"

เมื่อเช้มนาฬิกาบอกเวลาเที่ยงคืนครึ่ง เอสเธอร์ก็แนะนำว่าควรกลับกันได้แล้ว ภายในห้องโถงนั้นแจ๊คส่งเสื้อคลุมคืนให้ทุกคน และขณะที่เขาช่วยไตแอนกับเอสเธอร์สวมเสื้อคลุมอยู่นั้น ฉันตกลงที่จะเจอพวกเขาวันศุกร์ถัดไปในเมืองที่ร้านเซ หลุยส์เพื่อกินมื้อกลางวันกันตอนเที่ยงครึ่ง ไตแอนกอดลาฉัน และตอนที่จับมือลาเอสเธอร์ ฉันบอกเธอว่าจะรอคอยที่จะได้พบอีกครั้งตอนมื้อกลางวันนะ พวกผู้ชายจูบลาฉันขณะที่พวกเขากำลังจะกลับ ทุกคนขอบคุณเราสำหรับค่าคืนที่พิเศษที่จริงตอนที่แจ๊คปิดประตูตามหลังพวกเขาก็มีเสียงชมว่าเลอเลิศดังก้องทั่วห้องโถง ฉันรู้ว่าตัวเองคว่ำชัยในครั้งนี้ แต่อยากแน่ใจว่าแจ๊ครับรู้เหมือนกัน

"พรุ่งนี้พวกเราต้องออกสิบเอ็ดโมง" ฉันหันไปบอกเขา "จะได้ไปทันรับมิลลี่ไปกินมื้อกลางวันด้วยกัน"

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

<http://store.jamsai.com/9786160623822.html>